Το δόγμα ‘‘καταστολή, νόμος και τάξη’’ και η αναπαραγωγή του συστήματος.

(Πώλα Ρούπα & Νίκος Μαζιώτης, μέλη του Επαναστατικού Αγώνα - Σεπτέμβρης 2019)

Μια σχεδόν δεκαετία έχει περάσει αφού η πλειοψηφία των οικονομικά και κοινωνικά αδυνάτων αυτού του τόπου εγκλωβίστηκε στην πιο βάρβαρη και ανελέητη οικονομική επίθεση από την πολιτική και οικονομική εξουσία προκειμένου να σωθεί το σύστημα από την κρίση και πιο ειδικά το ελληνικό τραπεζικό σύστημα και το κράτος. Μια δεκαετία εκβιασμών και οικονομικής αφαίμαξης, όπου στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα καταπατήθηκαν στο όνομα του ‘‘δικαιώματος’’ μιας αισχράς μειοψηφίας οικονομικά και πολιτικά ισχυρών να διατηρήσουν τα προνόμια της εξουσίας τους.

Η φαινομενική βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης και η προπαγάνδα περί ‘‘εξόδου από τα μνημόνια’’ από την προηγούμενη και την τωρινή κυβέρνηση, περισσότερο εξυπηρετεί την ανάγκη του συστήματος εξουσίας να φανεί δικαιωμένο από την επιβολή τεσσάρων μνημονίων (το 4ο είναι η σειρά δεσμεύσεων από την προηγούμενη κυβέρνηση και της λήψης συγκεκριμένων μέτρων που απαιτούν οι θεσμοί με την διατήρηση της αυστηρής επιτήρησης από τους ‘‘θεσμούς’’ για τις επόμενες δεκαετίες) παρά μια αντικειμενική αποτύπωση της πραγματικότητας. Η μικρή μείωση της ανεργίας και η ανεπαίσθητη μείωση των ποσοστών της φτώχειας δεν είναι ‘‘η αρχή μιας πορείας οικονομικής ανάκαμψης που έρχεται’’ όπως δηλώνει η εκτελεστική εξουσία, αλλά μια σύντομη παρένθεση εν όψει της ερχόμενης κρίσης που είναι έτοιμη να ξεσπάσει στην Ευρώπη, γεγονός που αποκαλύπτει η ίδια η ΕΚΤ με τις πολιτικές που εξαγγέλλει, οι οποίες δείχνουν ως απέλπιδες προσπάθειες να εμποδίσει ένα επόμενο τσουνάμι καταρρεύσεων και κρίσεων χρέους που απειλεί να σαρώσει το ευρωπαϊκό οικονομικό και πρωτίστως χρεοκοπημένο τραπεζικό σύστημα.

Η ‘‘γεμάτη προοπτικές ελληνική οικονομία που αποτυπώνεται στα χαμηλά επιτόκια των ελληνικών ομολόγων, τα οποία είναι πιο χαμηλά και από αυτά του 2008’’, είναι ένα αφήγημα που βασίζεται στην αντιστροφή της πραγματικότητας, αφού η θεαματική πρώτη των επιτοκίων στα ευρωπαϊκά κρατικά ομόλογα (η Γερμανία με τα αρνητικά επιτόκια των ομολόγων της, στην ουσία πληρώνεται για να δανείζεται) οφείλεται στη μεγάλη ανασφάλεια της οικονομικής ελίτ να προχωρεί σε επενδύσεις στον ιδιωτικό τομέα και στην αναμονή δυσάρεστων εξελίξεων σε ευρωπαϊκές τράπεζες και επιχειρήσεις. Συνεπώς τα υπερβολικά για τα δεδομένα του ελληνικού οικονομικού καθεστώτος χαμηλά επιτόκια των κρατικών ομολόγων αντανακλούν τη δεινή θέση της ευρωπαϊκής οικονομίας και το μεγάλο φόβο μπροστά στην ευρωπαϊκή ύφεση που βρίσκεται σε εξέλιξη και όχι στην εξυγίανση μετά από 10 χρόνια μνημονίων της ελληνικής οικονομίας.

Η πλειοψηφία της κοινωνίας στην χώρα δεν έχει βγει ούτε θα βγει από τον εφιάλτη μιας κρίσης που τη ρημάζει εδώ και χρόνια. Και καθώς έχει εδώ και καιρό ‘‘γονατίσει’’ από το πολιτικό αδιέξοδο της ατελέσφορης αντίστασής της στη λαίλαπα των ‘‘μνημονίων’’, αφού εκτελεστική εξουσία – όλες κατά σειρά οι κυβερνήσεις από το ’10 και μετά– οικονομικά άρχουσα τάξη και ΜΜΕ έβαλαν όλες τους τις δυνάμεις για να εμπεδωθεί στις συνειδήσεις των ανθρώπων ο μονόδρομος των ‘‘μνημονίων’’ και των σκληρών μέτρων, κανένα μέρος ή παράγοντας του καθεστώτος δεν θέλει να βγει η κοινωνία από την συνθήκη της ήττας και της παραίτησης. Μαζί με την επερχόμενη σφοδρή επίθεση που εκ νέου θα εξαπολύσει το καθεστώς στους οικονομικά και κοινωνικά αδύναμους και τις παράλληλες πολιτικές στήριξης των οικονομικά ισχυρών, η διατήρηση της ‘‘σιγής νεκροταφείου’’ στην κοινωνία και η ανυπαρξία ριζοσπαστικών πολιτικών τάσεων είναι σημαντική για κάθε κυβέρνηση.

Η κυβέρνηση της ΝΔ πριν τις εκλογές ‘‘επένδυσε’’ για την πολιτική της ισχυροποίηση και την επάνοδό της στην εξουσία στο δόγμα ‘‘καταστολή, νόμος και τάξη’’. Ένα δόγμα που βρίσκει την πρακτική του εφαρμογή σε μια εντέχνως περιπλεγμένη ‘‘στρατηγική’’ σχεδόν παράλληλης και ταυτόχρονης αντιμετώπισης πολιτικών τάσεων αντίστασης στο καθεστώς και κοινωνικής παραβατικότητας, προβάλλοντας σκοπίμως τις πρώτες να ταυτίζονται σχεδόν με τα φαινόμενα της δεύτερης.

Η εφαρμογή ενός τέτοιου δόγματος σκληρής κατασταλτικής πολιτικής δεν μπορεί να γίνει σε κάθε πολιτική και κοινωνική περίοδο και κυρίως σε μια περίοδο έντονων κοινωνικών και πολιτικών αντιστάσεων, μια ιστορική περίοδος που είναι έκδηλη και εκφράζεται εμπράκτως η απουσία νομιμοποίησης του καθεστώτος και των πολιτικών του στην κοινωνική πλειοψηφία. Σε περιόδους που υπάρχει ισχυρό αντικαθεστωτικό κίνημα, είναι αδιανόητο για την εκτελεστική εξουσία να εφαρμόσει τέτοιου είδους σκληρές κατασταλτικές πολιτικές. Αντιθέτως η ανακήρυξη αυτού του δόγματος από τη νέα κυβέρνηση είναι απόρροια του ‘‘έτοιμου’’ κοινωνικού εδάφους που ‘‘επιτρέπει’’ να εφαρμοστεί μια τέτοια στρατηγική. Το σύστημα εξουσίας στη χώρα μας πέρασε τον εφιάλτη της κρίσης χωρίς να γίνουν πραγματικότητα οι φόβοι που πολιτική και οικονομική ελίτ στην Ευρώπη εξέφραζε για την πιθανότητα

εκδήλωσης επαναστάσεων στον ευρωπαϊκό νότο και την Ελλάδα. Όσο ο εφιάλτης φαινόταν ότι δεν πρόκειται να γίνει πράξη, τόσο πιο άγριες γίνονταν οι επιθέσεις κρατικής καταστολής στις κινητοποιήσεις ενάντια στα ‘‘μνημόνια’’.

Όπως έγραφαν τα γερμανικά ΜΜΕ τον Αύγουστο του 2010 (Financial Times Deutschland, 12/08/’10) ‘‘η Ελλάδα είναι πλέον το εργαστήριο της Ευρώπης. Επανενσωμάτωση με το άγριο. Αν –σε περίπτωση που οι Έλληνες το ''ξεπεράσουν'' η Ελλάδα θα είναι μια άλλη χώρα- και η προοπτική (που τότε ήταν ζωντανή στα μυαλά πολλών) να ‘‘μην το ξεπεράσουν’’, αποτυπώνεται στους φόβους της ευρωπαϊκής πολιτικής ελίτ για την πιθανότητα ανατροπής των μνημονιακών κυβερνήσεων στην Ελλάδα και για την εκδήλωση μιας επανάστασης. Τελικά, οι ελληνικές κυβερνήσεις ξεπέρασαν το φόβο της ανατροπής τους –ο οποίος προκειμένου να γίνει πράξη, απαιτούσε ισχυρό επαναστατικό κίνημα που απουσίαζε εκείνη την περίοδο, καθώς οι κοινωνικές εξεγέρσεις δεν αρκούσαν και δεν αρκούν για μια επαναστατική αλλαγή– και η Ελλάδα, όντως έγινε μια ‘‘άλλη χώρα’’. Μια χώρα που οι τελευταίες κοινωνικές έρευνες αποτυπώνουν μια πρωτοφανή για τα ελληνικά δεδομένα κοινωνική ηττοπάθεια, παραίτηση, κατάθλιψη.

Καθοριστικό ρόλο σε αυτό τον τόπο, έπαιξαν πολιτικοί παράγοντες όλου ανεξαιρέτως του φάσματος πολιτικής εξουσίας, είτε ως κυβερνήσεις είτε ως αντιπολίτευση δίχως εξαιρέσεις, καθώς και το σύνολο των ΜΜΕ. Ρόλο έπαιξαν επίσης, όλες οι πολιτικές τάσεις που ενώ προβάλλονταν ως ριζοσπαστικές ενάντια στα ‘‘μνημόνια’’, δεν έκαναν τίποτα που να προωθεί την αναγκαιότητα της καθεστωτικής ανατροπής. Και φυσικά, σημαντικό ρόλο έπαιξε η κυβέρνηση Σύριζα που χρησιμοποίησε ως εφαλτήριο αναρρίχησής της στην εξουσία τα κοινωνικά και πολιτικά αδιέξοδα των ‘‘μνημονίων’’ και τον πόθο της κοινωνικής βάσης για μια αντιμνημονιακή ανατροπή, η οποία δεν ήρθε ποτέ. Και η Ελλάδα κατέληξε η χώρα με τα υψηλότερα ποσοστά κατάθλιψης και αυτοκτονιών στην Ευρώπη όπως αποτυπώνουν πλήθος ερευνών του ΟΗΕ και πανεπιστημίων τα τελευταία χρόνια. Η απουσία ισχυρού ανατρεπτικού κινήματος με επαναστατικές πολιτικές και ηθικές βάσεις και στόχους που να προωθεί ουσιαστικά την κοινωνική και ταξική αλληλεγγύη των αδύναμων ως αδιαχώριστο στοιχείο του αγώνα, αφήνει ανοιχτό το δρόμο για να θεριέψουν στοιχεία του κοινωνικού κανιβαλισμού στην κοινωνική βάση, είτε πρόκειται για επιθέσεις φτωχών σε φτωχούς είτε πρόκειται για την εκκόλαψη ρατσιστικών και φασιστικών νοοτροπιών στην κοινωνία. Πρόκειται για την ιδανική συνθήκη του απόλυτου διαχωρισμού της κοινωνικής βάσης, όπου έχει μεταφερθεί πλέον ο ‘‘ταξικός πόλεμος’’, αφήνοντας στην ησυχία τους τους κοινωνικά ισχυρούς που διακηρύττουν πλέον με περισσή υποκρισία ότι ‘‘δεν υπάρχουν τάξεις και ταξικά συμφέροντα’’.

Η κατίσχυση της οικονομικά άρχουσας τάξης και της εκτελεστικής εξουσίας (του συστήματος της αντιπροσωπευτικής ‘‘δημοκρατίας’’) που υπηρετεί τους ισχυρούς είναι η κατίσχυσή τους σε ένα ταξικό πόλεμο που διεξάγεται μονομερώς (όπως γλαφυρά ανέφερε ο πολυεκατομμυριούχος Γουόρεν Μπάφετ πριν λίγα χρόνια, ο οποίος είχε δηλώσει ‘‘υπάρχει ταξικός πόλεμος και είναι η δική μου τάξη, αυτή των πλουσίων που κερδίζει’’). Το δόγμα ‘‘καταστολή, νόμος και τάξη’’ της ΝΔ συνοδεύεται ως είναι φυσικό από μια ‘‘καθαρή’’ νεοφιλελεύθερη ατζέντα ξεπουλήματος σε ιδιώτες όσης περιουσίας του ελληνικού δημοσίου δεν έχουν ξεπουλήσει οι προηγούμενες κυβερνήσεις, με τη μείωση της φορολογίας σε επιχειρήσεις, και τα κέρδη το χρηματιστηριακού τζόγου και των μετόχων, με το ‘‘άνοιγμα των πυλών’’ για επενδύσεις του μεγάλου κεφαλαίου (βλέπε επαναφορά της Eldorado Gold στην Χαλκιδική), με νέες επιθέσεις στις εργασιακές σχέσεις υπέρ των εργοδοτών με την ιδιωτικοποίηση της ασφάλισης, με την εξορία περισσότερων φτωχών από τη δημόσια ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Η εντατικοποίηση της καταστολής στην κοινωνία έρχεται να παγιώσει την συνθήκη του εγκλωβισμού και της ‘‘ανακύκλωσης’’ της κοινωνικής βίας στην κοινωνική βάση και παράλληλα να σαρώσει ό, τι ψήγματα πολιτικής ανυπακοής και κοινωνικής αντίστασης έχουν απομείνει από τις πολιτικές αφομοίωσης και καταστολής των προηγούμενων κυβερνήσεων και κυρίως της αριστερής πολιτικής του Σύριζα. Αυτό το δόγμα της καταστολής, της εκκαθάρισης των δρόμων από παραβάτες, φτωχούς, μετανάστες, της επιβολής της ‘‘νομιμότητας’’ παντού έχει ως ιδεολογικά θεμέλια βαθιές ρατσιστικές (κοινωνικά, φυλετικά, εθνοτικά) τάσεις που έχουν εντέχνως αφομοιωθεί από το κυβερνόν κόμμα το οποίο μόνο κατά τους τύπους παρουσιάζεται ως κεντρώο και ως ‘‘κυβέρνηση όλων των Ελλήνων’’. Η αφομοίωση εξάλλου ακροδεξιών τάσεων από τα μεγάλα κόμματα της καθεστωτικής πολιτικής είναι πανευρωπαϊκό φαινόμενο που αποκαλύπτει σιγά-σιγά τον σκληρό, βάρβαρο, αντικοινωνικό πυρήνα της κρατικής εξουσίας.

Την εφαρμογή του δόγματος αυτού ανακήρυξε η ΝΔ πριν ακόμα τις εκλογές με την εφαρμογή μιας στρατηγικής που ενέχει τρεις κομβικής σημασίας πολιτικούς στόχους, οι οποίοι προβάλλονται να ‘‘διαπλέκονται’’ σκοπίμως με την ‘‘εγκληματικότητα’’: Πρόκειται για το πανεπιστημιακό άσυλο, τα Εξάρχεια και τους πολιτικούς κρατούμενους.

Για την ‘‘αναγκαιότητα κατάργησης του πανεπιστημιακού ασύλου’’ προβάλλεται -μέσα από επίμονη προπαγάνδα των ΜΜΕ όλη την προηγούμενη περίοδο- ‘‘η εγκληματικότητα μέσα στα πανεπιστήμια’’ με πρωτεύοντα ρόλο αυτής της

προπαγάνδας να δίνεται στη μικροπαραβατικότητα των φτωχοδιάβολων μεταναστών. Για την ‘‘αναγκαιότητα της αστυνομικής κυριαρχίας επί των Εξαρχείων’’ προβάλλεται ως ανάγκη αιχμής ‘‘η αντιμετώπιση του εμπορίου των ναρκωτικών’’, το οποίο όμως εμπόριο συνεχίζεται και θα συνεχίζεται ανεμπόδιστο, παρά τις επιθέσεις της αστυνομίας στις καταλήψεις και τις επιχειρήσεις εκκένωσής τους. Εξάλλου τα ναρκωτικά έχουν γίνει παράγοντας σημαντικός πλέον για την καθήλωση και την παραίτηση της νεολαίας, μεγάλο μέρος της οποίας βουλιάζει στην παρακμή των ναρκωτικών και παρά τις όποιες διακηρύξεις της εκτελεστικής εξουσίας για την αντιμετώπισή τους, τα ναρκωτικά εξυπηρετούν τόσο τον καθεστωτικό στόχο του ελέγχου της νεολαίας όσο και τα οικονομικά συμφέροντα των ισχυρών πρωτεργατών στην εισαγωγή ναρκωτικών στην Ελλάδα (παράδειγμα με την εισαγωγή 2 τόνων ηρωίνης με το πλοίο Noor 1, ιδιοκτησίας του μεγαλοεφοπλιστή Μαρινάκη).

Η ‘‘αναγκαιότητα δημιουργίας φυλακών τύπου Γ’’ για ‘‘τρομοκράτες’’ που διακήρυττε προεκλογικά η ΝΔ ενώ βασικός της στόχος είναι οι πολιτικοί κρατούμενοι (οι ελάχιστοι που έχουμε απομείνει στις φυλακές), διανθίζεται με τα επιχειρήματα περί ‘‘πάταξης του εγκλήματος στις φυλακές’’, το οποίο επιχείρημα πουθενά δεν συνδέεται με όσους είναι αυτή τη στιγμή πολιτικοί κρατούμενοι. Όμως αυτό το επιχείρημα εντέχνως αναμειγνύεται πάλι μέσω της προπαγάνδας των ΜΜΕ, με ορισμένα περιστατικά σε συγκεκριμένη φυλακή, ώστε να προωθήσει ως ‘‘ενιαίο πακέτο’’ η κυβέρνηση τα σαρωτικά μέτρα καταστολής στις φυλακές και παράλληλα να εγκλωβίσει σε ένα αυστηρό πλαίσιο εξαίρεσης όσους παραμένουμε πολιτικοί κρατούμενοι.

Ο νόμος για την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου ήταν από τους πρώτους που πέρασε η νέα κυβέρνηση, βάζοντας τέλος σε ένα κοινωνικό – πολιτικό θεσμό που καθιερώθηκε ως τέτοιος μέσα από φοιτητικούς και κοινωνικούς αγώνες στο παρελθόν και ο οποίος καθιστούσε τα πανεπιστήμια ως χώρο ελεύθερο από την κρατική βία και καταστολή πάνω σε πολιτικές δράσεις και αγώνες. Η απουσία ουσιαστικής αντίστασης στην οριστική κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου είναι ανάλογη της περιόδου που διανύουμε, καθώς μια τέτοια κίνηση σε άλλες εποχές δεν θα τύγχανε αντίστοιχου βαθμού παθητικοποιημένης κοινωνικής και πολιτικής αποδοχής, όπως ισχύει στις μέρες μας. Καθοριστικό επιχείρημα –όπως είπαμε– για την κυβέρνηση σχετικά με την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου ήταν η κοινωνική παραβατικότητα που εκδηλωνόταν σε αυτό και αναλόγως το ίδιο επιχείρημα χρησιμοποιείται και για τις αστυνομικές επιχειρήσεις στα Εξάρχεια. Κανένας δεν θα αμφισβητήσει την ένταση της παραβατικότητας, η οποία όπως είπαμε, είναι το αποτέλεσμα μιας πολιτικής που συνδυάζει την ένταση του ταξικού πολέμου με τους αδύναμους κοινωνικά να συνθλίβονται από αυτόν, την κοινωνική και ταξική αλληλεγγύη να διαλύεται και την ‘‘προσθήκη’’ νέων στρωμάτων φτώχειας πάνω στους ήδη φτωχούς, όπως γίνεται με την αύξηση των μεταναστών στη χώρα, ενώ τα ποσοστά των φτωχών Ελλήνων εξακολουθούν να βρίσκονται στο υψηλότερο επίπεδο από κάθε άλλο κράτος της ΟΝΕ. Όμως στην προκειμένη περίπτωση, η κρατική καταστολή προβάλλεται με αδιαχώριστη τη στόχευσή της για την πάταξη της κοινωνικής παραβατικότητας και των πολιτικών χώρων και τάσεων που αμφισβητούν ή αντιστέκονται στο καθεστώς και δη του αναρχικού χώρου, για τον οποίο προβάλλεται από την προπαγάνδα ως .. θολή η διαχωριστική γραμμή που τον χωρίζει από τον χώρο του ‘‘κοινού εγκλήματος’’. Και αυτό είναι που συνιστά την πιο προσοδοφόρα πολιτική προπαγάνδα από την εκτελεστική εξουσία για την επιτυχή καταστολή ενάντια σε όσους αντιστέκονται. Μια προπαγάνδα που συνιστά την πιο ουσιαστική κρατική επιχείρηση εγκληματοποίησης της αντικαθεστωτικής δράσης. Αφενός μεν ισχύει ότι η εκτελεστική εξουσία θα αδράξει την ευκαιρία των πολιτικών και κοινωνικών συνθηκών που προαναφέραμε για να σαρώσει και τα τελευταία ψήγματα αντίστασης και αμφισβήτησης, αφετέρου η έκπτωση των πολιτικών αξιών στους χώρους αντίστασης και η απουσία συγκροτημένης –και σε σταθερή ηθική βάση– επαναστατικής προοπτικής, καθιστά ακόμα πιο ευάλωτη την αντικαθεστωτική δράση στην κρατική προπαγάνδα και καταστολή. Και ίσως αυτό συνιστά τη καλύτερη εγγύηση για την τελική κατίσχυση του κράτους, αφού το σαθρό έδαφος της πολιτικής αντίστασης το επιτρέπει. Και γι’ αυτό το σαθρό έδαφος συνυπεύθυνοι είναι –μεταξύ άλλων– και όσοι άφησαν ανοιχτές κερκόπορτες στην καθεστωτική αφομοίωση και τον έλεγχο από την κυβέρνηση του Σύριζα της αντικαθεστωτικής δράσης. Όλα τα παραπάνω συμβάλλουν ενεργά στην εκκίνηση της κατασταλτικής επιδρομής από την κυβέρνηση της ΝΔ και στην ύπαρξη μιας αποτελεσματικής αντεπίθεσης στα καθεστωτικά σχέδια.

Οι επιθέσεις της αστυνομίας στα Εξάρχεια –με τις εκκενώσεις καταλήψεων από μετανάστες και πρόσφυγες να ολοκληρώνουν το έργο της κυβέρνησης Σύριζα που τις ξεκίνησε, χωρίς να υπάρξει τότε καμία συγκροτημένη αντίδραση– είναι μέρος της κρατικής πολιτικής που επιδιώκει να αφανίσει κάθε εστία οργανωμένης πολιτικής αντίστασης στο καθεστώς. Και για την αντιμετώπιση αυτής της πολιτικής απαιτείται σαφώς ένα πολιτικό άλμα που θα έχει ως εφαλτήριο την αποκρυσταλλωμένη και απρόσβλητη από κάθε δυσφημιστική κρατική επίθεση, επαναστατική αλληλεγγύη και με αδιαχώριστο μακροπολιτικό στόχο την κοινωνική Επανάσταση.

Κοινωνική παραβατικότητα και ‘‘ποινικό φαινόμενο’’.

Η ‘‘πάταξη της εγκληματικότητας’’ διαμορφώνεται εδώ και καιρό από τα ΜΜΕ ως ‘‘ανάγκη αιχμής’’ για την εκάστοτε πολιτική εξουσία που φαίνεται να υπαγορεύεται από τις κοινωνικές ανάγκες. Δεν θα μπορούσε φυσικά, να μην έχει αυξηθεί η κοινωνική παραβατικότητα μέσα στις υπάρχουσες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες που διαμορφώνει η οικονομική κρίση και τα επακόλουθα των μέτρων αντιμετώπισής της: ανεργία, φτώχεια, κοινωνικός αποκλεισμός, περιθωριοποίηση. Καθώς όμως η ίδια η καθεστωτική προπαγάνδα θέλει τα τελευταία χρόνια να απαλειφθεί από τη καθημερινή ειδησεογραφία η κοινωνική ανέχεια και τα σχετικά με αυτή γεγονότα και ενώ ‘‘κρίση και μνημόνια’’ δεν υφίσταται πλέον για την εκτελεστική εξουσία και τα ΜΜΕ, η ‘‘πάταξη’’ των παραβατών του νόμου λαμβάνει ‘‘περίοπτη θέση’’, που προβάλλεται ως ‘‘καθολική κοινωνική προτεραιότητα’’.

Αφού το ίδιο το σύστημα του καπιταλισμού και της αντιπροσωπευτικής ‘‘δημοκρατίας’’ έκανε τα πάντα για να θεριέψει ο κοινωνικός ανταγωνισμός ο οποίος συνιστά θεμέλιο του νεοφιλελεύθερου καπιταλιστικού μοντέλου, αφού όξυνε στο έπακρο τις κοινωνικές αντιθέσεις και το χάσμα μεταξύ πλουσίων και φτωχών, αφού ‘‘εξασφάλισε’’ μια ζωή στο περιθώριο για ένα σημαντικό τμήμα του πληθυσμού, χωρίς να αναφέρεται κανένα κομμάτι της εκτελεστικής εξουσίας (ούτε φυσικά οι ‘‘κοινωνικά ευαίσθητοι’’ αριστεροί) στις αιτίες του φαινομένου αύξησης της παραβατικότητας στην κοινωνική βάση, ανάγει την δραστική κατασταλτική αντιμετώπιση των αποτελεσμάτων που το ίδιο το σύστημα δημιουργεί ως κυρίαρχο πολιτικό στοίχημα.

Το Δίκαιο του σύγχρονου συστήματος έχει δομηθεί για την περιφρούρηση της καθεστωτικής νομιμότητας και την καταστολή των φαινομένων παραβίασής του. Σαφώς και είναι ένα Δίκαιο που έχει δημιουργηθεί κατ’ εικόνα του συστήματος που υπηρετεί, διέπεται από τις ίδιες με αυτό αξίες και έχει κοινούς στόχους: Τη διατήρηση της ομαλής λειτουργίας του συστήματος. Παράλληλα ‘‘οφείλει’’ να είναι ιδιαιτέρως αμείλικτο με τις παραβιάσεις του νόμου από αδύναμους και τους περιθωριοποιημένους και ιδιαίτερα ευνοϊκό για τους οικονομικά και πολιτικά ισχυρούς, σε τέτοιο βαθμό μάλιστα, ώστε να μένουν στο απυρόβλητο μεγάλα εγκλήματα της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας, εγκλήματα που συνιστούν αναρίθμητες παραβιάσεις του ίδιου του καθεστωτικού Δικαίου. Μήπως τα ίδια τα ‘‘μνημόνια’’ με τις Συμβάσεις Δανεισμού και τους επονείδιστους όρους που περιείχαν, δεν ήταν καθολικές παραβιάσεις του εγχώριου και διεθνούς καθεστωτικού Δικαίου; Μήπως οι ίδιες οι αναρίθμητες παραβιάσεις των δικαιωμάτων αυτού του τόπου δεν συνιστούν παραβιάσεις θεμελιωδών διατάξεων που υποτίθεται, συνιστούν θεμέλια του σύγχρονου Δικαίου; Και μήπως τα συμφέροντα που τελικά υπηρέτησαν αυτά τα ‘‘μνημόνια’’, δεν ήταν συμφέροντα προσώπων, δομών και οργανώσεων με δράση εκ θεμελίων εγκληματική, όπως είναι οι τράπεζες και οι τραπεζίτες στην Ελλάδα, γεγονός που είχε προκαλέσει ακόμα και την αντίδραση εισαγγελέα (Νικολούδη), όταν αυτός διερευνούσε τη σκοτεινή και παράνομη δράση χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων στην Ελλάδα, ο οποίος δήλωσε δημόσια ότι ‘‘οι τράπεζες είναι εγκληματίες χωρίς καλάσνικοφ’’; Και ο οποίος τελικά, ‘‘εξαφανίστηκε’’ από το πόστο του μαζί με την αποστολή του να διερευνήσει τις εγκληματικές και ληστρικές πρακτικές πλουτισμού γνωστών τραπεζιτών;

Μήπως πρέπει να ξεχάσουμε τα αναρίθμητα σκάνδαλα – οικονομικά και πολιτικά – που έχουν έρθει στο φως της δημοσιότητας, καθώς και το γεγονός ότι η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα που ενώ η φαρμακευτική πολυεθνική Novartis αποδεδειγμένα εξαγόραζε πολιτικούς παράγοντες σε διάφορες χώρες, δεν μπόρεσε να σταθεί ούτε μια ποινική δίωξη, η οποία καταβαραθρώνεται με την καταγγελία της ως ‘‘πολιτική σκευωρία’’, ενώ ήταν αναμεμειγμένοι κρατικοί παράγοντες τόσο της ΝΔ όσο και του ΠΑΣΟΚ, αφού αυτή η ‘‘συνδιαλλαγή’’ είχε γίνει επί κυβέρνησης Σαμαρά;

Ξεχνάμε υποθέσεις όπως αυτή του Noor 1, του ναρκώπλοιου με τους τόνους ηρωίνης του μεγαλοεφοπλιστή Μαρινάκη, για το οποίο φορτίο τόσο ο ίδιος και η εταιρεία του όσο και η εταιρεία που ναύλωσε το πλοίο ‘‘δεν γνώριζαν απολύτως τίποτα’’ και δεν τους ασκήθηκαν διώξεις; Ξεχνάμε τα ‘‘σκάνδαλα’’ επί κυβέρνησης Καραμανλή με τις off shore του Ρουσόπουλου και του Βουλγαράκη, τη μονή Βατοπεδίου που ‘‘έκλεισε’’ επί κυβερνήσεως Σύριζα νομιμοποιώντας την πώληση δημόσιας γης από την εκκλησία σε εταιρείες. Ξεχνάμε την υπόθεση Siemens;

Ενώ τα δισεκατομμύρια ρέουν στα κανάλια του συστήματος των πάσης φύσεως ισχυρών από πλήθος και πάσης φύσεως έκνομων πρακτικών και η αποκάλυψη σκανδάλων για την εκτελεστική εξουσία συνίσταται στη απροσεξία και μόνο των πρωταγωνιστών των συγκεκριμένων πρακτικών και όχι στο γεγονός ότι είναι αυτοί μόνο που διενεργούν τέτοιες πρακτικές, ενώ είναι καθολικό φαινόμενο η διαφθορά, η κλεψιά, η απάτη για τους πολιτικά ισχυρούς, για τους παραβάτες της νομιμότητας που δεν βρίσκονται στην πολιτική και οικονομική ‘‘αφρόκρεμα’’ του συστήματος, ο πέλεκυς της καθεστωτικής Δικαιοσύνης πέφτει πάνω τους ιδιαιτέρως βαρύς. Παράλληλα επιτίθεται με μανία δημόσια στους πολιτικούς αντιπάλους τους καθεστώτος, ζητώντας να κρατούνται στις φυλακές χωρίς δικαιώματα για άδειες και υφ’ όρον απόλυση, να κρατούνται σε ειδικό καθεστώς, φωνάζουν για τις φυλακές τύπου Γ που θα φτιάξουν για μια ακόμα φορά για ‘‘τρομοκράτες’’, γι’ αυτούς δηλαδή. που εναντιώθηκαν με τα όπλα στο σύστημα. Και αποκαλούν ως

‘‘ειδεχθέστερο όλων των εγκλημάτων’’ την ‘‘τρομοκρατία’’ γιατί στρέφεται ενάντια στο καθεστώς, τα δικά τους εγκλήματα μένουν ατιμώρητα.

Διαμαρτύρονται παράγοντες της κυβέρνησης της ΝΔ για το γεγονός ότι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο για την επίθεση του Επαναστατικού Αγώνα στην ΤτΕ (ΕΚΤ) και το ΔΝΤ, για την επίθεση ενάντια στα ‘‘μνημόνια’’ και την τρόικα, ενάντια στις πολιτικές κοινωνικής ευθανασίας, δεν επέβαλε για δεύτερη φορά ισόβια κάθειρξη στο Νίκο Μαζιώτη και ‘‘θα μπορεί να αποφυλακιστεί μετά από δυο χρόνια’’. Διαμαρτύρονται ενώ ο Νίκος Μαζιώτης δεν έχει καν κατηγορία που να προβλέπει ποινή ισοβίων (π.χ. ανθρωποκτονία) ενώ δεν διαμαρτυρήθηκε (πώς ήταν δυνατόν εξ’ άλλου) κανείς για το σπάσιμο των ισοβίων του Ε. Κορκονέα που δολοφόνησε τον 16χρονο Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο στις 6/12/2008 στα Εξάρχεια. Η επιβολή της ποινής των 13 χρόνων σε ένα δολοφόνο με το ελαφρυντικό του ‘‘σύννομου βίου’’, εξηγείται μόνο επειδή είναι άνθρωπος του κρατικού μηχανισμού.

Φωνάζουν οι τιμητές του συστήματος εξουσίας από όλες τις πολιτικές παρατάξεις–ομολογουμένως με ιδιαίτερο ‘‘πάθος’’ οι οπαδοί του νεοφιλελευθερισμού και θαμώνες της ΝΔ – ότι το ‘‘πλέον ειδεχθές έγκλημα’’ είναι η ‘‘τρομοκρατία’’. Ακόμα και ένας βιαστής παιδιών –πρόκειται για το ειδεχθέστερο όλων των εγκλημάτων για την πλειοψηφία των ανθρώπων και για εμάς–, δεν θεωρείται για τους καθεστωτικούς παράγοντες τόσο βαρύ έγκλημα όσο αυτό της ‘‘τρομοκρατίας’’, δηλαδή όσο αυτής της πολιτικής δράσης που στρέφεται οργανωμένα ενάντια στο σύστημα εξουσίας.

Εξάλλου ένα βιαστή παιδιών, το Νίκο Γεωργιάδη είχε στο γραφείο του ο Κυριάκος Μητσοτάκης ως υπεύθυνο πολιτικού σχεδιασμού της ΝΔ και δεν τον πέταξε αμέσως έξω από το γραφείο του όταν του ασκήθηκε δίωξη για βιασμό ανηλίκων από τη Μολδαβία. Στο δικαστήριο που έγινε τον Φεβρουάριο του 2019 με τον Γεωργιάδη κατηγορούμενο για παιδεραστία παρέστη ως μάρτυρας υπεράσπισης η βουλευτής της ΝΔ Άννα Μισέλ Ασημακοπούλου ενώ ο πρώην αναπληρωτής υπεύθυνος τύπου της ΝΔ Κώστας Κυρανάκης συμπαραστάθηκε στον Γεωργιάδη και στελέχη της ΝΔ μιλούσαν για πολιτική σκευωρία (!) ενώ το δικαστήριο τον καταδίκασε σε 28 μήνες φυλάκισης! Και φυσικά κανένα ηθικό πρόβλημα δεν υπήρξε στη ΝΔ για αυτή την αποτρόπαια ιστορία.

Για το ‘‘ποινικό φαινόμενο’’.

Παρά το γεγονός ότι η ύπαρξη του υπάρχοντος καθεστωτικού Δικαίου είναι αδιαχώριστη με το ίδιο το οικονομικό και πολιτικό σύστημα, αναγνωρίζεται η σημασία που έχει η όξυνση των κοινωνικών ανταγωνισμών για την εκδήλωση του ‘‘ποινικού φαινομένου’’. Στην ανάλυσή του για το κοινωνικό περιεχόμενο του ‘‘ποινικού φαινομένου’’ που περιέχεται στο βιβλίο ‘‘Ποινικό Δίκαιο – Γενική Θεωρία’’, ο Ι. Μανωλεδάκης προσεγγίζει την κοινωνία ως ένα χώρο στον οποίο ‘‘γίνεται διαρκής διακίνηση και ανταλλαγή υλικών αγαθών και διαρκής σύγκρουση ανθρώπινων βουλήσεων, ενώ το ποινικό φαινόμενο αποτελεί ‘‘συνέπεια και έκφραση του ανταγωνιστικού χαρακτήρα της ανθρώπινης κοινωνίας’’, καθώς ‘‘η προσβολή αγαθών που αποτελεί σύγκρουση αντικειμένων του εξωτερικού κόσμου, που κατευθύνεται από την ανθρώπινη βούληση και απορρέει από την ύπαρξη αλληλοσυγκρουόμενων συμφερόντων μέσα στους κύκλους της κοινωνίας’’. Στο Ποινικό Δίκαιο ωστόσο οι θεωρητικές προσεγγίσεις για τις αιτίες, το ‘‘αναπόφευκτο’’ των κοινωνικών συγκρούσεων και το είδος των αλληλοσυγκρουόμενων συμφερόντων περιορίζονται στην καθεστωτική και αναχρονιστική προσέγγιση της ‘‘φυσικής ροπής του ανθρώπου στη βία και το έγκλημα’’, των ‘‘φυσικών αιτιών της κοινωνικής βίας’’ και της ‘‘αδυναμίας των ανθρώπων να συγκροτήσουν κοινωνίες χωρίς την ύπαρξη του κράτους και του καταναγκασμού πάνω στους ανθρώπους που η κρατική ύπαρξη συνεπάγεται’’ (Χομπς).

Η θεωρία της ‘‘έμφυτης ροπής του ανθρώπου στον ανταγωνισμό, τη σύγκρουση, τη βία’’ και λόγω αυτού του χαρακτηριστικού, της ‘‘αδυναμίας συγκρότησης ανθρώπινων κοινωνιών χωρίς ιεραρχία, εξουσιαστική δομή και κρατική επιβολή’’ που τόσο χρησίμευσε για την ανάδυση, παγκόσμια εξάπλωση και ισχυροποίηση του σύγχρονου συστήματος του καπιταλισμού και του κράτους, είχε ως έτερο ‘‘φυσικό’’ θεμέλιο στήριξης την ομολογουμένως παραφρασμένη και αλλοιωμένη θεωρία του Δαρβίνου για την ‘‘εξέλιξη των ειδών’’ με βάση την οποία εμπεδώθηκε ως φυσικό φαινόμενο η κατίσχυση του ισχυρού έναντι του μη ισχυρού, έναντι του αδύναμου στις κοινωνίες. Ο ανταγωνισμός, οι συγκρούσεις και η βία, η κατίσχυση του δυνατού έναντι του αδύνατου και η θεμελίωση των εξουσιών πάνω στους ανθρώπους έχει αναχθεί ως φυσική εξέλιξη για το φύσει ανταγωνιστικό άτομο.

Η θεωρία του οικονομολόγου Άνταμ Σμιθ τον 18ο αιώνα, υπήρξε το θεμέλιο που χτίστηκε η ιδεολογία του homo economicus, ο οποίος ‘‘προάγοντας τα ατομικά οικονομικά συμφέροντά του, προάγει το συμφέρον και την πρόοδο όλου του κοινωνικού συνόλου’’. Συνδέθηκε αυτή η θεωρία με τις προηγούμενες και δημιούργησε το, βρισκόμενο έως σήμερα σε ισχύ, ιδεολογικό οπλοστάσιο του σύγχρονου συστήματος εξουσίας.

Οι φωνές που έχουν ως σήμερα αμφισβητήσει και πολεμήσει την κοινωνικά φασιστική καπιταλιστική και κρατική θεώρηση για τη ζωή, τη φύση, τον άνθρωπο, τις κοινωνίες οι οποίες έχουν αποδείξει –είτε πρόκειται για ιστορικούς, κοινωνιολόγους, ανθρωπολόγους είτε ακόμα και φυσικούς πλέον– ότι τόσο η φύση όσο και ο άνθρωπος, η εξέλιξή του και η εξέλιξη των ειδών βασίζεται στην αμοιβαιότητα, την αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση στη φύση και τις πρώτες ανθρώπινες κοινωνίες, δεν έχουν καταφέρει ακόμα να υπονομεύσουν την κυρίαρχη ιδεολογία. Ο αναρχικός Π. Κροπότκιν ήταν από τους πρώτους που σχηματοποίησαν και διαμόρφωσαν μια τέτοια σφαιρική θεωρία που χτυπάει την καρδιά της ιδεολογίας του συστήματος, όμως ακολούθησαν και άλλοι, λιγότερο ριζοσπάστες. Όταν πλέον στα μέσα του ’80 η ίδια η φυσική επιστήμη συγκρούστηκε με τα ‘‘κλειστά κοινωνικά συστήματα των εξουσιών και της ισχύος’’ όπως είναι το σύστημα του καπιταλισμού και του κράτους.

Η καθεστωτική θέση θέλει να προσδίδει στο Δίκαιο του καθεστώτος τον χαρακτήρα της αντικειμενικότητας στην προσπάθεια να το εντάξει σε μια ‘‘επιστημονική σφαίρα’’ που κινείται ‘‘έξω και πάνω από την κοινωνία τους ανταγωνισμούς και τα πάθη αυτού του κόσμου’’. Ένα τέτοιο ρόλο προσδίδουν στο νομοθέτη, ο οποίος ως ‘‘σοφός’’ που βρίσκεται ‘‘εκτός των κοινωνικών αδυναμιών’’, αναλαμβάνει να διαμορφώσει και με την δικαστική εξουσία να επιβάλλει ένα πλαίσιο κανόνων κοινωνικής συμπεριφοράς, ώστε να καταπολεμηθεί ‘‘η έμφυτη προδιάθεση των ανθρώπων στον αλληλοσπαραγμό, τις συγκρούσεις, τους ανταγωνισμούς, τη βία’’.

Δεν απαιτείται να έχει κάποιος μια απορριπτική θέση ως προς το σύστημα εξουσίας για να αντιληφθεί ότι η όξυνση των κοινωνικών ανταγωνισμών οφείλεται στην ίδια τη συστημική λειτουργία και τον τρόπο που είναι δομημένη η σύγχρονη κοινωνία. Γι’ αυτό το θέμα ο Μανωλεδάκης γράφει: ‘‘Η παραδοχή του ‘‘ποινικού φαινομένου’’ ως απόρροιας του ανταγωνιστικού χαρακτήρα της ανθρώπινης κοινωνίας οδηγεί στο συμπέρασμα πως, εφόσον διατηρείται αυτός ο ανταγωνιστικός χαρακτήρας της κοινωνίας, το έγκλημα δεν είναι δυνατόν να εξαφανιστεί. Γιατί μοιραία είναι συνυφασμένο με τη δομή της κοινωνίας. Ο αγώνας κατά του εγκλήματος δεν μπορεί να οδηγήσει στον αφανισμό, αλλά μόνο στον περιορισμό του εγκλήματος. Και αυτό φυσικά, θα πετυχαίνεται τόσο περισσότερο, όσο περισσότερο μειώνεται η ανταγωνιστικότητα μέσα στους κόλπους της κοινωνίας’’. Γίνεται σαφές ότι στην ανάλυση αυτή ενός καθιερωμένου νομικού αναλυτή και στην οπτική του για τις αιτίες της εκδήλωσης του ‘‘ποινικού φαινομένου’’, κεντρικό ρόλο έχει το είδος της κοινωνικής οργάνωσης. Συνεπώς –και ως συνέχεια του παραπάνω συλλογισμού– μια κοινωνική οργάνωση που έχει δομηθεί και αναπαράγεται πάνω σε ταξικούς και κοινωνικούς διαχωρισμούς και οι οποίοι, λόγω της ίδιας της εξέλιξης του συστήματος, με τον όλο και πιο συγκεντρωτικό χαρακτήρα που λαμβάνει η οικονομική και πολιτική εξουσία, με το χάσμα μεταξύ πλουσίων και φτωχών να αυξάνεται συνεχώς, με την φτώχεια και την περιθωριοποίηση να ρημάζει ή να απειλεί μεγάλα τμήματα πληθυσμού, το ‘‘ποινικό φαινόμενο’’ θα εκδηλώνεται με όλο και μεγαλύτερη ένταση. Η πάταξη του ‘‘ποινικού φαινομένου’’ αποκλείεται μέσα στο υπάρχον κοινωνικό πλαίσιο ενώ ο μετριασμός του προϋποθέτει τη μείωση των ίδιων των κοινωνικών αντιθέσεων που δημιουργεί το ίδιο το σύστημα. Αν προχωρήσουμε ακόμα πιο πέρα αυτό το συλλογισμό, η αντιμετώπιση του ‘‘ποινικού φαινομένου’’ προϋποθέτει μια κοινωνική οργάνωση που θα δομείται στη βάση της πραγματικής ισότητας των ανθρώπων. Και πραγματική ισότητα δεν νοείται χωρίς οικονομική ισότητα. Το ίδιο ισχύει και για τα ίσα δικαιώματα των ανθρώπων που ως αξία θεμελιώδης του σύγχρονου καθεστωτικού δικαίου στην Ελλάδα και διεθνώς είναι απλώς ανεδαφική και ουτοπική επίκληση, καθώς σε μια κοινωνία με δομές τόσο βαθιά ταξικές και ανταγωνιστικές μεταξύ ανθρώπων, κοινωνικών ομάδων και λαών, οι αναφορές σε ισότητα των δικαιωμάτων όλων των ανθρώπων καταντά ύβρις προς τους κοινωνικά αδύναμους που συνιστούν την πλειοψηφία όλων των χωρών.

Συνεχίζοντας τον συλλογισμό του Μανωλεδάκη είναι εμφανές πως στην εποχή του άκρατου νεοφιλελευθερισμού που λαμβάνει την πιο απόλυτη έκφρασή του στην εποχή της κρίσης, και παράλληλα με την άνευ όρων στήριξη του κεφαλαίου και των πλουσίων από τα κράτη και με τις ‘‘πλάτες’’ των πλειοψηφιών και κυρίως των πιο αδύναμων κοινωνικά, το ίδιο το ‘‘ποινικό φαινόμενο’’ θα εκδηλώνεται με όλο και μεγαλύτερη ένταση και βία. Φυσικά κανένας από την εκτελεστική εξουσία δεν έχει επιχειρήσει να συνδέσει την όξυνση της παραβατικότητας στην κοινωνική βάση με τις κρατικές πολιτικές, ούτε φυσικά, να συσχετίσουν τα αυξημένα ποσοστά της τα τελευταία χρόνια της κρίσης με την ίδια την κρίση και κυρίως, με τις πολιτικές διάσωσης του συστήματος. Μια τέτοια προσέγγιση θα αναδείκνυε ένα ακόμα λόγο που τα ‘‘μνημόνια’’ και οι πολιτικές κοινωνικές αφαίμαξης είναι καταστροφή για την κοινωνία συνολικά και, σε συνδυασμό με τον ατομικισμό, τον καθαγιασμό των εξατομικευμένων συμφερόντων που στηρίζεται ο καπιταλισμός και που έχουν διαποτίσει όλες τις κοινωνικές συμπεριφορές, πολλαπλασιάζουν τον αμοραλισμό και μια βαθιά νοσηρότητα στις κοινωνικές σχέσεις. Μια τέτοια προσέγγιση θα ήταν ομολογία πως όλα στηρίζονται σε λάθος βάσεις και μια τέτοια παραδοχή είναι αδύνατο να γίνει από τους παράγοντες του συστήματος, αφού θα συνιστούσε αποδοχή της αναγκαιότητας να ανατραπεί εκ θεμελίων ένα σύστημα βαθιά αμοραλιστικό και αντικοινωνικό, ένα σύστημα που προάγει τον ανταγωνισμό, τη βία και τη νοσηρότητα στην κοινωνία, που σκοτώνει την αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων. Ένα σύστημα που –όπως είπαμε νωρίτερα– οι ίδιοι οι φορείς του είναι φορείς εγκλημάτων, ειδεχθών εγκλημάτων, που μένουν ατιμώρητα γιατί η καθεστωτική Δικαιοσύνη μεροληπτεί υπέρ των ισχυρών και

εξαντλεί την αυστηρότητά της στους κοινωνικά αδύναμους. Αντ' αυτού είναι προτιμότερο και περισσότερο επωφελές για τη διατήρηση των συμφερόντων τους και τη διασφάλιση της συστημικής λειτουργίας, η αντιμετώπιση των επιμέρους ''ποινικών φαινομένων'' η οποία, λόγω της έντασής τους, ''προϋποθέτει την ένταση της κρατικής καταστολής.

Για ένα σύστημα εξουσίας που έχει φθάσει στο πιο οριακό του σημείο –μέχρι σήμερα– απονομιμοποίησης στις κοινωνικές συνειδήσεις, τα πολλαπλά ''ποινικά φαινόμενα'' που εκδηλώνονται στην κοινωνική βάση, λειτουργούν ως ένα βαθμό σαν σημείο επανασύνδεσης των σχέσεων κοινωνίας – συστήματος εξουσίας, καθώς οι κοινωνικά αδύναμοι προστρέχουν στην ''κρατική προστασία'' και συντάσσονται με το κράτος για την ''επαναφορά της ασφάλειας''. Με δύο λόγια, προστρέχουν σε αυτούς που είναι οι βασικοί υπεύθυνοι των φαινομένων, ζητώντας τους να τα αντιμετωπίσουν. Παράλληλα με αυτή την εξέλιξη, δομείται μια συνείδηση κοινωνικού ρατσισμού, αφού το ''αυτοφυές ποινικό φαινόμενο'' –όπως το παρουσιάζει το ίδιο το σύστημα εξουσίας και τα φερέφωνά του στα ΜΜΕ– ,''οφείλεται στην ιδιοσυγκρασία των φτωχών, των μεταναστών, των «περιττών» που επιβαρύνουν με κάθε τρόπο το κοινωνικό σύνολο και υποθάλπουν την ανασφάλεια''.

Η ένταση της κρατικής βίας και της καταστολής είναι εντέλει, αυτή που θα ευθύνεται για την ανάπτυξη των πιο καθυστερημένων και επικίνδυνων κοινωνικών φαινομένων: του κοινωνικού ρατσισμού και φασισμού. Όμως μια τέτοια εξέλιξη ευνοεί την ίδια την αναπαραγωγή ενός ιδιαιτέρως ευάλωτου συστήματος εξουσίας, καθώς παρουσιάζει την δική του ωμή βία ως την προϋπόθεση για τη διατήρηση της ''κοινωνικής συνοχής'', την οποία στην πραγματικότητα, τη διαρρηγνύει περισσότερο από ποτέ θέτοντας τους όρους ανάπτυξης ενός κοινωνικού κανιβαλισμού στην κοινωνική βάση, που συναντάμε συχνά σε περιόδους βαθιάς κρίσης του συστήματος και όταν απουσιάζει ένα συνεκτικό πολιτικό – κοινωνικό κίνημα αγώνα γύρω από το οποίο επαναδομείται η διαλυμένη κοινωνική συνοχή και αλληλεγγύη, με προοπτική μια ριζοσπαστική κοινωνική αλλαγή που θα προσφέρει ελπίδα και συνεπώς την ανάλογη επιθυμία για σύγκρουση με το καθεστώς. Δυστυχώς, στην εποχή μας ένα τέτοιο κίνημα δεν υπάρχει και είναι επακόλουθο πως στο κενό που αφήνει η απουσία του, αναπτύσσονται τα τροφοδοτούμενα από το ίδιο το σύστημα φαινόμενα του κοινωνικού κανιβαλισμού, και παράλληλα τα φαινόμενα του ρατσισμού και του φασισμού τα οποία όλα μαζί, βρίσκονται σε μια συνεκτική ανατροφοδοτούμενη σχέση με το ίδιο το σύστημα εξουσίας έτσι όπως είναι στην εποχή μας.

Καταστολή στις φυλακές.

Με την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων στις εκλογές του Ιουλίου και πριν καν συσταθεί η νέα βουλή, αιφνιδιαστικά με μια διάταξη η νέα κυβέρνηση επέβαλε τη μεταφορά όλων των λειτουργιών της αντεγκληματικής πολιτικής και των φυλακών από το υπουργείο Δικαιοσύνης στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης και κατάργησε το υπουργείο Μεταναστευτικής Πολιτικής μεταβιβάζοντας πλήρως τον ευαίσθητο τομέα της διαχείρισης του μεταναστευτικού στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης που χρίζεται πλέον υπερυπουργείο. Η κίνηση αυτή της μεταφοράς των φυλακών στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης καταγγέλθηκε άμεσα από πολλούς νομικούς, πρώην υπουργούς και άλλους καθεστωτικούς παράγοντες, ως πισωγύρισμα στο ζήτημα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του σωφρονιστικού συστήματος πολλές δεκαετίες πίσω. Αιτία πολλών διαμαρτυριών έγινε και η κατάργηση του υπουργείου Μεταναστευτικής Πολιτικής, αφού η ενσωμάτωση του μεταναστευτικού στο υπερυπουργείο Δημόσιας Τάξης υπαγορεύεται από τη ''φιλοσοφία'' της νέας κυβέρνησης που ανάγει το μεταναστευτικό σε ζήτημα μόνο καταστολής και τάξης. Δεδομένου ότι οφείλει με βάση τους ευρωπαϊκούς κανόνες κάθε κράτος μέλος της Ε.Ε να εφαρμόζει τη διάκριση των λειτουργιών όσον αφορά ζητήματα σωφρονιστικής πολιτικής και καταστολής, το δόγμα της ''ενιαίας πολιτικής στην ασφάλεια'' εντός και εκτός φυλακών, όπως χαρακτηριστικά, ανέφερε ο Κ. Μητσοτάκης, δηλώνει σαφώς την επέκταση της καταστολής από στιγμιαία αντιμετώπιση του ''ποινικού φαινομένου'', σε μια διαρκή πολιτική, η οποία επεκτείνεται σε τομείς που άλλοτε ήταν εκτός του πλαισίου της –όπως οι φυλακές– και ανάγεται σε μια στρατηγικής σημασίας για την ''κοινωνική συνοχή'' πολιτική υπόθεση.

Είναι σύνηθες φαινόμενο το πολιτικό σύστημα εξουσίας να παραβιάζει το δικό του θεσμικό πλαίσιο όταν θέλει να επιβάλει κομβικής σημασίας αντικοινωνικές πολιτικές. Έτσι ήταν τα ''μνημόνια'', όπου η επιβολή των Δανεικών Συμβάσεων προϋπέθεταν την κατάλυση πλήθους νόμων και διεθνών κανόνων Δικαίου και κατάφερναν αμέτρητες παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων κατά την εφαρμογή τους. Αυτή τη φορά η απόφαση για τη μεταφορά των φυλακών και όλου του τομέα της ''αντεγκληματικής πολιτικής'' στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης καταγγέλλεται από πολλούς ως ένα επικίνδυνο βήμα που ''παραβιάζει τους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου'' και πιο συγκεκριμένα τους ευρωπαϊκούς κανονισμούς σωφρονιστικής πολιτικής καθώς –όπως δηλώνεται από νομικούς και πρώην κρατικούς παράγοντες μεταξύ των οποίων και πρώην υπουργούς– ''οι φυλακές πρέπει να υπάγονται στην αρμοδιότητα του υπουργείου Δικαιοσύνης, ώστε να είναι απολύτως διακριτές οι αρμοδιότητες μεταξύ δίωξης του εγκλήματος και

εκτέλεσης των ποινών''. Με πρακτικούς όρους αυτό σημαίνει πως το ''έργο της αστυνομίας'', δηλαδή η ''καταστολή του όποιου εγκλήματος'', τελειώνει στην πόρτα της φυλακής. Μετά από αυτή την πόρτα ''αρχίζει το έργο του σωφρονισμού και της κοινωνικής επανένταξης''. Αυτή είναι η υποτιθέμενη αρχή που διέπει το ευρωπαϊκό σωφρονιστικό σύστημα, με βάση την οποία οφείλουν να υπάγονται οι φυλακές στο υπουργείο Δικαιοσύνης και όχι σε ένα υπουργείο που ο ρόλος του είναι κατασταλτικός. Τον κανόνα αυτό τον θέτει ως προϋπόθεση μεταξύ άλλων το Συμβούλιο της Ευρώπης στα κράτη που γίνονται νέα μέλη του ενώ αντίστοιχες συστάσεις γίνονται και από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Κάποιοι μίλησαν για ''αστυνομικοποίηση της Δικαιοσύνης'' (Μαρίνος Σκανδάμης, δικηγόρος, πρώην γ.γ του υπουργείου Δικαιοσύνης), άλλοι για ''Σωφρονιστικό μοντέλο Γκουαντανάμο σε νεοφιλελεύθερη εκδοχή'' και για ''ένα χώρο φυλακής εκτός δικαίου υπό το πνεύμα του επιχειρείν και της στρατιωτικής έκτακτης ανάγκης'' (Ευτύχης Φυτράκης, πρώην γ.γ αντεγκληματικής πολιτικής).

Στις αρχές της δεκαετίας του 2000 και ειδικά μετά την επίθεση το 2001 στους Δίδυμους Πύργους και το Πεντάγωνο και την κήρυξη του ''παγκόσμιου πολέμου κατά της τρομοκρατίας'' από τις ΗΠΑ, είχε ανοίξει μια ''συζήτηση'' παγκοσμίως για τα ''όρια της ασφάλειας'' και τον κίνδυνο καταπάτησης των ελευθεριών των ανθρώπων. Οι αντιδράσεις στις αλλαγές του καθεστωτικού νομικού και θεσμικού πλαισίου που έγιναν εκείνη την περίοδο στο όνομα της ''παγκόσμιας τάξης και ασφάλειας'' δεν κατάφεραν ουσιαστικά τίποτα. Το νομικό οπλοστάσιο ενισχύθηκε με δρακόντειους νόμους για τους ''τρομοκράτες'' και σε αυτήν την κατηγορία συμπεριληφθησαν όλοι οι πολιτικοί αντίπαλοι του καθεστώτος που εναντιώνονται με πολιτικά-στρατιωτικά μέσα στην καθεστωτική βία και τρομοκρατία. Η ''συζήτηση'' για τα όρια της ασφάλειας και τα ανθρώπινα δικαιώματα σταμάτησε και σήμερα καταδεικνύεται ως κυρίαρχη πλέον θέση η αρχή του ''ύψιστου δικαιώματος στην ασφάλεια'' και της πλέον επικίνδυνης πολιτικά και κοινωνικά ταύτισης των εννοιών της ασφάλειας και της ελευθερίας. ''Η ασφάλεια συνιστά προϋπόθεση της ελευθερίας'' δήλωνε ο νυν υφυπουργός δημόσια Τάξης Γ. Κουμουτσάκος πριν τις εκλογές, φράση που ήταν πολύ σπάνιο να ειπωθεί μέχρι τις αρχές του 2000 και πολύ περισσότερο να γίνει κεντρική ιδέα γύρω από την οποία θα δομούσε μια κυβέρνηση την πολιτική της. Σήμερα ακόμα και κάποιοι ''προοδευτικοί'' καθεστωτικοί παράγοντες υιοθετούν ανάλογες θέσεις, όπως ο Γ. Καμίνης που δηλώνει πως ''η ασφάλεια βρίσκεται στη βάση των δικαιωμάτων'', προχωρά σε ανάλογο ξέσπασμα για την ''ανομία και το έγκλημα'' ενώ χρησιμοποιεί και αυτός το ψέμα για να δικαιολογήσει τη θέση του, αφού ως επιχείρημα για την κατάσταση στις φυλακές που τις παρουσιάζει ως ''φυλακές της βίας και του εγκλήματος'', δηλώνει πως 140 άνθρωποι έχουν χάσει τη ζωή τους από το 2015 έως το 2019 στις φυλακές είτε από βία είτε από ναρκωτικά''(!). Πρόκειται για ένα από τα πιο απροκάλυπτα ψέματα που έχει ξεστομίσει καθεστωτικός σχετικά με το ζήτημα των φυλακών. Οι νεκροί στις φυλακές είναι όντως πολλοί. Όμως οι κυριότερες αιτίες θανάτων είναι οι αυτοκτονίες και οι θάνατοι από αρρώστιες που δεν αντιμετωπίστηκαν εγκαίρως. Τα ναρκωτικά έχουν σημαντικό ρόλο, όμως τις αιτίες για την εξάπλωσή τους στις φυλακές καλύτερα να τις αναζητήσουν πρωταρχικά στο ίδιο το σύστημα. Αν μιλάμε για μεγάλο αριθμό θανάτων στις φυλακές, μιλάμε για το αποτέλεσμα μίας ατελείωτης σειράς από προβλήματα στις συνθήκες κράτησης και από παραβιάσεις στοιχειωδών δικαιωμάτων των κρατουμένων, όπως η πρόσβαση σε σωστή ιατρική και φαρμακευτική περίθαλψη. Με τέτοια τερατώδη ψέματα όπως αυτό (ανάλογη αναφορά έκανε και ο Κ. Μητσοτάκης πριν τις εκλογές) επιχειρούν να μεγεθύνουν ένα πρόβλημα για να εμπεδωθεί η ''αναγκαιότητα και το αναπόφευκτο της άσκησης της μέγιστης δυνατής κρατικής πίεσης πάνω στους κρατούμενους. Είναι γνωστό ότι η Ελλάδα κρατάει τα πρωτεία στις καταδικαστικές αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων για τους κρατούμενους και τις συνθήκες στις φυλακές. Αυτή η μονιμοποιημένη πλέον παραβίαση, με τις αλλαγές που προχωρά η νέα κυβέρνηση στον τομέα της ''αντεγκληματικής πολιτικής'', είναι βέβαιο πως όχι μόνο θα θεριέψει τα προβλήματα των παραβιάσεων των δικαιωμάτων των κρατουμένων, αλλά θα υποδαυλίσει τις συνθήκες που προάγουν τα μεγάλα ποσοστά θνησιμότητας στις ελληνικές φυλακές.

Για μια κυβέρνηση εξ' άλλου που δηλώνει με περισσή ωμότητα τα πλέον ακραία νεοφιλελεύθερα αποφθέγματα, το ανθρώπινο ''δυναμικό'' των φυλακών είναι –ως επί το πλείστον– άχρηστο, μη ωφέλιμο για την συστημική αναπαραγωγή. Όπως και η παραβατικότητα είναι για τους νεοφιλελεύθερους οπαδούς του συστήματος ''αυτοφυές φαινόμενο κοινωνικών ομάδων (φτωχών, μεταναστών κλπ), που αντιμετωπίζεται με βία'', έτσι και οι φυλακές δεν είναι παρά ένας χώρος που βρίσκονται άνθρωποι με ''παθήσεις παραβατικής συμπεριφοράς μη αναστρέψιμων''. Συνεπώς το όποιο προκάλυμμα κοινωνικής ευαισθησίας μπορούσε να διατηρεί ένα καθεστώς με τον διαχρονικό ρόλο της πολιτικής ''σωφρονισμού και επανένταξης'' των παραβατών διαχωρισμένο από την πολιτική της καταστολής, είναι άχρηστο και αναπαραγωγικό. Συνεπώς κανένας λόγος δεν υπάρχει ώστε να υπάγονται οι φυλακές και κάθε λειτουργία που σχετίζεται με αυτές στο υπουργείο Δικαιοσύνης, υποβαθμίζοντας, αν όχι εξαφανίζοντας κάθε στοιχείο ''επανένταξης στην κοινωνία που περιλαμβάνεται στην σωφρονιστική υπό το υπουργείο Δικαιοσύνης πολιτική'', καθώς αυτό το θεμελιώδες στοιχείο της ''αντεγκληματικής πολιτικής'' έχει ''αποδεχθεί αναποτελεσματικό'', συνεπώς άχρηστο. Η καταστολή σε μια μόνιμη βάση είναι η μόνη λύση για την κυβέρνηση. Τα όποια προβλήματα εκδηλώνονται εντός συγκεκριμένων φυλακών και ο στόχος της αντιμετώπισής τους όχι μόνο δεν μπορεί να δικαιώσει τις σαρωτικές αλλαγές στον τομέα της ''σωφρονιστικής πολιτικής'' που έχει στόχο να επιβάλλει η νέα κυβέρνηση, αλλά αντιθέτως

αναδεικνύει την εθελοτυφλία της προς αυτά και υπόσχεται τη ‘‘δια ροπάλου’’ επιβολή μιας τάξης στις φυλακές, χωρίς να πρόκειται να αγγίξει ζητήματα σύμπλευσης έως ταύτισης του ίδιου του συστήματος εξουσίας με το έγκλημα. Το σίγουρο αποτέλεσμα θα είναι ακόμα μεγαλύτεροι ταξικοί διαχωρισμοί στους όρους διαβίωσης στις φυλακές και μια ισοπεδωτική παραβίαση των όποιων δικαιωμάτων των κρατουμένων επιβιώνουν. Σαρωτικός πόλεμος στους πολιτικούς αντιπάλους του συστήματος.

Σαρωτικός πόλεμος στους πολιτικούς αντιπάλους του συστήματος.

Με το ίδιο το ‘‘σαρωτικό’’ πνεύμα της κατασταλτικής έντασης και της κρατικής βίας, η εκτελεστική εξουσία δείχνει τους δηλωμένους πολιτικούς αντιπάλους του συστήματος ως πρωταρχικούς στόχους της κρατικής καταστολής. Το γεγονός ότι η όποια αντικαθεστωτική δράση –και η ένοπλη μορφή της– βρίσκεται αυτή την περίοδο στο ιστορικό της ναδίρ μαζί με τις κοινωνικές αντιστάσεις, είναι ο λόγος που το κράτος επιλέγει να την ‘‘αποτελειώσει’’. Οι λόγοι που η αντικαθεστωτική δράση έχει υποχωρήσει σε τέτοιο βαθμό, δεν μπορούν να οφείλονται στην κοινωνική αναδίπλωση και ηττοπάθεια, αλλά στην αδυναμία των πολιτικών αντίστασης και αγώνα να δημιουργήσουν μια πολιτική και κοινωνική αντιπρόταση. Οι ριζικές αλλαγές που θέλει να κάνει η κυβέρνηση στις φυλακές διαπνέεται από το πνεύμα του ‘‘ενιαίου της ασφάλειας’’ εντός και εκτός φυλακών όπως είχε πει προεκλογικά ο Κ. Μητσοτάκης, ανάγοντας την ασφάλεια, δηλαδή, την καταστολή ως τον πυρήνα της νέας αντεγκληματικής πολιτικής στις φυλακές και στο σύστημα έκτισης τη ποινής, όπως αυτό φάνηκε σε πρώτη φάση με την υπαγωγή των φυλακών στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης, στο υπουργείο της κρατικής καταστολής. Η παρουσία και ο έλεγχος της λειτουργίας των φυλακών από αστυνομικά όργανα, η δημιουργία φυλακών τύπου Γ για ‘‘τρομοκράτες’’ (όπως επανειλημμένα είχαν πει στελέχη της ΝΔ), μεγαλύτερος έλεγχος πάνω στους κρατούμενους είναι μερικές από τις επόμενες αλλαγές που συνεπάγεται αυτή η πολιτική.

Ο νέος ποινικός κώδικας που επιχειρεί μετά από 50 χρόνια να απομακρύνει τον τρόπο αντιμετώπισης του ‘‘ποινικού φαινομένου’’ από την σκληρή στάση της εκδικητικής επιβολής μακροχρόνιων φυλακίσεων που μεταξύ άλλων έχει ως αποτέλεσμα τις μονίμως ασφυκτικά γεμάτες ελληνικές φυλακές, θα αχρηστευτεί από την κυβέρνηση αφού είναι εκτός της κεντρικής κατασταλτικής πολιτικής της, της διαρκούς καταστολής και της μέγιστης κρατικής βίας.

Το ερμητικό κλείσιμο των θυρών των φυλακών για τους παραβάτες του νόμου ώστε να μείνουν όσο γίνεται περισσότερο μακριά από το ‘‘κοινωνικό σύνολο’’, είναι ο στόχος των επερχόμενων ‘‘τροποποιήσεων’’ του ποινικού κώδικα και της ανατροπής του κεντρικού στόχου που αυτό είχε. Μεταξύ των διακηρυσσόμενων τροποποιήσεων είναι φυσικά, τα άρθρα που αφορούν στην υφ’ όρον απόλυση για ‘‘τρομοκράτες’’, οι οποίοι θα εξαιρεθούν από τις διατάξεις που ισχύουν για όλους τους άλλους κρατούμενους και που δίνουν τη δυνατότητα της αποφυλάκισης (υφ’ όρον απόλυση, απόλυση με ηλεκτρονική επιτήρηση), καθώς τα επιχειρηματικά συμφέροντα διεισδύουν για πρώτη φορά με τέτοιο τρόπο στο μέχρι τώρα δημόσιο τομέα της έκτισης των ποινών, η εκμετάλλευση των φυλακών και των φυλακισμένων για το κέρδος των επιχειρηματιών, προμηνύει νέα μεγάλα δεινά για όσους φυλακίζονται. Η δημιουργία ιδιωτικών φυλακών θα αποβλέπει στην εκμετάλλευση κρατουμένων, στην κερδοφορία πάνω στις ποινές και τα χρόνια φυλάκισης και φυσικά, στην ολοκληρωτική ισοπέδωση κάθε δικαιώματος των κρατουμένων για όσο γίνεται πιο αξιοπρεπείς όρους κράτησης. Εκχωρώντας την έκτιση των ποινών στην επιχειρηματική κερδοσκοπία, η ΝΔ προσφέρει στον βωμό του κέρδους έναν από τους πιο ευαίσθητους τομείς του δημόσιου τομέα, μια επιλογή που θα έχει μεγάλες επιπτώσεις σε όλες τις λειτουργίες του συστήματος και στην κατεύθυνση, φυσικά, διαμόρφωσης ενός ολοκληρωτικού συστήματος εξουσίας.

Η νέα κυβέρνηση έχει δρομολογήσει να ανοίξει διάπλατα τις ‘‘πόρτες’’ του κράτους και να εκχωρήσει νευραλγικούς δημόσιους τομείς στους μεγάλους επιχειρηματίες, την οικονομική ελίτ. Εκτός από την ιδιωτικοποίηση του σωφρονιστικού συστήματος έχει προεκλογικά εξαγγείλει τη περαιτέρω διείσδυση επιχειρηματικών συμφερόντων στα νοσοκομεία και την ιδιωτικοποίηση της ασφάλισης των εργαζομένων και του συνταξιοδοτικού. Η εξασφάλιση ότι οι φτωχοί δεν θα έχουν καμία πρόσβαση σε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και καμία προοπτική να λάβουν μια σύνταξη που θα υπερβαίνει το ποσό ενός εξευτελιστικού για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια επιδόματος, τους οδηγεί στον καιάδα του κοινωνικού περιθωρίου και ενίοτε –ενώ κανένα μέλλον δεν θα υπάρχει γι’ αυτό το σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας– σε κάποια ιδιωτική φυλακή.

Η «εξαφάνιση» του πολιτικού αντιπάλου είναι χαρακτηριστικό ολοκληρωτικών καθεστώτων.

Για να επανέλθουμε στα ζήτημα του ‘‘ποινικού φαινομένου’’ όπως το έθεσε ο Μανωλεδάκης, καθώς ο ανταγωνισμός στην κοινωνία οξύνεται –όξυνση που συνεπάγονται οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές–, είναι αδύνατο να μετριαστεί ή να

ελεγχθεί η εκδήλωση του ‘‘ποινικού φαινομένου’’, αφού θα αυξάνονται παράλληλα, οι συγκρούσεις στην κοινωνία και συνεπώς, ‘‘οι προσβολές πάνω στα έννομα αγαθά’’. Στην ακραία νεοφιλελεύθερη αντίληψη που κυριαρχεί στην πολιτική εξουσία σήμερα, κάθε κοινωνικός και κρατικός έλεγχος στη σφαίρα των επιχειρηματικών συμφερόντων και την επιδίωξη του ατομικού κέρδους δεν είναι αποδεκτός και οτιδήποτε δεν αποφέρει κέρδος είναι ‘‘κοινωνικώς άχρηστο’’.

Στο βαθμό που το ‘‘ποινικό φαινόμενο’’ μπορεί να χρησιμεύσει για κερδοσκοπικά συμφέροντα επιχειρηματιών, αφού η διείσδυση επιχειρηματιών στο σύστημα έκτισης των ποινών και στις φυλακές θα ήταν αδιανόητη αν δεν υπήρχε η προοπτική κερδοφορίας και μάλιστα, μεγάλης, προς τι οι όποιες επικλήσεις για αντιμετώπιση της παραβατικότητας; Αφού έτσι κι αλλιώς είναι δεδομένο ακόμα και για τα πλέον ρηχά μυαλά, πως η αύξηση της κρατικής βίας και της πίεσης πάνω στους παραβάτες του νόμου θα οδηγήσει σε μια ακόμα μεγαλύτερη ένταση του ‘‘ποινικού φαινομένου’’ που θα αλληλοτροφοδοτούν οι κοινωνικές συνθήκες της εντεινόμενης φτώχειας από τη μια και η έντονη κρατική βία από την άλλη, η προοπτική άντλησης κέρδους από την ένταση του ‘‘ποινικού φαινομένου’’ στην κοινωνία είναι λογικό να απαιτεί την συνεχή ανατροφοδότησή του –γεγονός που επιτυγχάνουν συνολικά οι κυρίαρχες πολιτικές σε συνδυασμό με την σκληρή καταστολή– και όχι την αντιμετώπισή του. Η οποία αντιμετώπιση πρώτα και κύρια απαιτεί την εξαφάνιση των κοινωνικών και ταξικών διαχωρισμών και την εγκατάλειψη του ανταγωνιστικού ιδεολογικού μοντέλου του καπιταλισμού. Συνεπώς απαιτεί μια ριζική κοινωνική οικονομική και πολιτική αλλαγή.

Όμως η προοπτική αυτή χτυπιέται σκληρά εντείνοντας την καταστολή και τη βία πάνω στους συνειδητούς πολιτικούς αντιπάλους του συστήματος εξουσίας και κυρίως σε όσους επέλεξαν την πιο δυναμική και με σαφή επαναστατικά χαρακτηριστικά και καθαρή επαναστατική στόχευση αντικαθεστωτική δράση, την ένοπλη επαναστατική δράση. Τους οποίους όμως το σύστημα εξουσίας ποτέ δεν αναγνωρίζει ως τέτοιους, ως πολιτικούς αντιπάλους.

‘‘Στις δημοκρατίες δεν υπάρχει πολιτικό έγκλημα’’ διακηρύττουν οι φανατικοί του καθεστώτος και η ιδεολογική επιχείρηση να παταχθούν οι συνειδητοί αντίπαλοι του συστήματος εξουσίας, τείνει να λάβει ολοκληρωτικά χαρακτηριστικά. Τους ανακηρύττουν ‘‘τρομοκράτες’’, τους δικάζουν και τους καταδικάζουν σε πολλά χρόνια φυλακή ελπίζοντας ότι θα εξαφανίσουν κάθε προοπτική ριζοσπαστικής αντιπαράθεσης με την κοινωνία, κάθε προοπτική ανατροπής του καθεστώτος. Όμως ο ολοκληρωτικός τρόπος πολέμου που ένα καθεστώς διεξάγει ενάντια στους πολιτικούς του αντιπάλους, έρχεται ως απόρροια του ολοκληρωτικού χαρακτήρα που το ίδιο αποκτά. Και είναι καταγεγραμμένο ιστορικά ότι η πολιτική–ιδεολογική και κατασταλτική επίθεση που το καθεστώς του καπιταλισμού και της αντιπροσωπευτικής ‘‘δημοκρατίας’’ εξαπολύει απέναντι στους αντιπάλους του, αυξάνεται παράλληλα με την ένταση της νεοφιλελεύθερης επίθεσης στην κοινωνία.

Η περίοδος που το σύστημα του καπιταλισμού και των αγορών διακήρυττε το τέλος των κρίσεων και την έναρξη μιας ιστορικής περιόδου διαρκούς ανάπτυξης, διόλου τυχαίο δεν ήταν ότι υπήρξε σύγχρονη με την παγκόσμια εκστρατεία κατά της ‘‘τρομοκρατίας’’ που έφερε ριζικές εκθεμελιώσεις βασικών πολιτικών και κοινωνικών κεκτημένων και δικαιωμάτων. Νομικά συστήματα, συστήματα καταστολής, πολιτικές εξουσίες και ΜΜΕ συντονίστηκαν στην εκστρατεία εγκληματοποίησης, αποπολιτικοποίησης και αφανισμού κάθε πράξης πολιτικής αντιπαράθεσης με το καθεστώς.

Η κρίση του 2008, ενώ αρχικά υπήρξε η αιτία για την αμφισβήτηση της βιωσιμότητας της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και της ελευθερίας των αγορών, καμία καθεστωτική πολιτική στάση τέτοιας κριτικής δεν άντεξε μπροστά στην ισχύ του σύγχρονου οικονομικού συστήματος και οι πολιτικές διεξόδου από την κρίση υποδαύλισαν την παγκόσμια ανισότητα και μεγέθυναν την ισχύ του συστήματος.

Η ‘‘όποια συζήτηση’’ για τα όρια της ατομικής ελευθερίας που δεν πρέπει να παραβιάζονται από το κράτος στο όνομα της ασφάλειας, σταμάτησε μετά την κήρυξη του πολέμου κατά της ‘‘τρομοκρατίας’’ και οι όποιες ενστάσεις υπήρχαν από νομικούς αναλυτές για το ‘‘πολιτικό έγκλημα’’ και την αναγκαιότητα αναγνώρισής του στο ποινικό Δίκαιο, εξαφανίστηκαν. Εκεί έκλεισε οριστικά και ο κύκλος ‘‘συζητήσεων’’ για την ύπαρξη πολιτικών αντιπάλων του συστήματος της αντιπροσωπευτικής ‘‘δημοκρατίας’’ και του καπιταλισμού που προσβλέπουν σε ένα διαφορετικό μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης. Και τα τελευταία χρόνια μόνο οι συνειδητοί αγωνιστές, αυτοί που συνιστούν τους πραγματικούς πρεσβευτές μιας επαναστατικής κοινωνικής αλλαγής σηκώνουν το βάρος της ανάδειξης, υπεράσπισης, και προπαγάνδισης της ύπαρξης του ανατρεπτικού, επαναστατικού αγώνα ενάντια στο σύστημα της αντιπροσωπευτικής ‘‘δημοκρατίας’’ και του καπιταλισμού, καθώς και την ύπαρξη μιας άλλης, μιας επαναστατικής, κοινωνικής οργάνωσης.

Ως Επαναστατικός Αγώνας έχουμε επιλέξει να υπερασπιζόμαστε με κάθε κόστος και τίμημα την ύπαρξη της πολιτικής δράσης ενάντια στο σύστημα εξουσίας και να υπερασπιζόμαστε τις επαναστατικές μας επιλογές αγώνα. Η υπεράσπιση αυτή είναι μια ρωγμή στο ιδεολογικό-πολιτικό πλαίσιο του καθεστώτος, μια ισχυρή αμφισβήτηση της θέσης που το ίδιο θέλει να εμπεδώσει στις συνειδήσεις όλων των ανθρώπων ότι δεν υπάρχει πολιτικό αντίπαλο δέος στο ισχύον καθεστώς πολιτικής και οικονομικής εξουσίας

Αυτός και μόνο ο αγώνας είναι αρκετός –σε συνδυασμό φυσικά, με τη δράση του Επαναστατικού Αγώνα όλα τα προηγούμενα χρόνια– για να γινόμαστε πρωτεύοντας στόχος της καταστολής, ακόμα και ενώ βρισκόμαστε στη φυλακή. Αυτή την περίοδο η νέα κυβέρνηση της ΝΔ πρόκειται να προχωρήσει στην υλοποίηση των υποσχέσεών της για την ‘‘αναμόρφωση’’ των φυλακών και τη δημιουργία φυλακών τύπου Γ για ‘‘τρομοκράτες’’, ένα σχέδιο που στην πραγματικότητα αφορά ελάχιστους πολιτικούς κρατούμενους που έχουν απομείνει να κρατούνται στις φυλακές. Όμως το ζήτημα για την κυβέρνηση δεν είναι πόσους αλλά ποιούς έχει να αντιμετωπίσει. Ανάμεσα σε αυτούς είμαστε εμείς. Η ονομαστική αναφορά, τα δημοσιεύματα, τα ρεπορτάζ στα ΜΜΕ για την προοπτική αποφυλάκισης του Νίκου Μαζιώτη σε ….δυο χρόνια από σήμερα (!) παράλληλα με τις δημόσιες εξαγγελίες για την επαναφορά των φυλακών τύπου Γ, δείχνει πως το σχέδιο αυτό έχει προσωπική στόχευση. Σε ποια άλλη περίπτωση πολιτικού κρατούμενου έχουν υπάρξει αντιδράσεις για την προοπτική αποφυλάκισής του, ενώ αυτή προσδιορίζεται δυο χρόνια αργότερα; Ενώ δεν έλειψαν, φυσικά, και οι ‘‘σχολιασμοί’’ δημόσια για το σπάσιμο των ισοβίων που του είχαν επιβληθεί στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο για την επίθεση του Επαναστατικού Αγώνα στην ΤτΕ (ΕΚΤ) και το ΔΝΤ. Οι σχολιασμοί αυτοί συνιστούν ωμή παρέμβαση πίεσης προς την δικαστική εξουσία (για την Πόλα Ρούπα εκκρεμεί το εφετείο για την ίδια ενέργεια που θα ξεκινήσει στις 12/2/2020 και ενώ της έχει επιβληθεί επίσης η ποινή των ισοβίων), δείχνουν πως η κατεύθυνση που η εκτελεστική εξουσία ακολουθεί με εμάς δεν αφορά στο αν μια ποινή (στην προκειμένη περίπτωση, αυτή των ισοβίων) αντιστοιχεί ή όχι στην πράξη που εκδικάζεται, αλλά στο αν διασφαλίζεται με κάθε τρόπο και άσχετα με το αν παραβιάζεται ή όχι το ίδιο το νομικό πλαίσιο, (πράγμα που έχει συμβεί πολλάκις σε δικές μας δίκες), η μέγιστης διάρκειας κράτησή μας στις φυλακές. Αυτόν τον στόχο θέλει να εξασφαλίσει η νέα κυβέρνηση με τις φυλακές τύπου Γ που ετοιμάζει και με την ‘‘προσαρμογή’’ του νομικού πλαισίου ώστε να υπηρετείται αυτός ο στόχος. Και η ‘‘προσαρμογή’’ αυτή με καθαρά φωτογραφικό και συνεπώς με παράνομο χαρακτήρα –σύμφωνα με θεμελιώδεις αρχές του ισχύοντος νομικού πλαισίου–, θα γίνει με τις αλλαγές που θα κάνει στα άρθρα του ποινικού κώδικα, τα οποία αφορούν στην υφ’ όρον απόλυση των κρατουμένων, από τα οποία πρόκειται να μας εξαιρέσει, όπως και από το δικαίωμα στην άδεια. Πρακτικές που αφορούν σε μια πολιτική εκδίκηση και που η εκτελεστική εξουσία θα τις επιβάλει, παρόλο που αυτές θα αποτελούν σοβαρές παραβιάσεις θεμελιωδών πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων.

Τη στιγμή που πραγματικά ειδεχθή εγκλήματα είτε αντιμετωπίζονται επιεικώς και με ποινές ‘‘χάδια’’, ειδικά αν αφορούν σε πρόσωπα της ‘‘κοινωνικής αφρόκρεμας’’ (βλέπε περίπτωση Γεωργιάδη-κατηγορούμενου για παιδεραστία) είτε απαλλάσσονται εντελώς των διώξεων (βλ. περίπτωση Μαρινάκη) και πλήθος εγκλημάτων της πολιτικής ελίτ, για τους πολιτικούς αντιπάλους του καθεστώτος, για τους πολιτικούς κρατούμενους του Επαναστατικού Αγώνα, ούτε η βαρύτερη ποινή που προβλέπεται από τον ποινικό κώδικα –ασχέτως αν αντιστοιχεί ή όχι στο κατηγορητήριο και τις πράξεις και ασχέτως αν υπάρχουν ή όχι αποδεικτικά στοιχεία για την καταδίκη– δεν είναι αρκετή για να ικανοποιήσει την επιδίωξη πολιτικής εκδίκησης από την εκτελεστική και δικαστική εξουσία. Είναι χαρακτηριστικές οι δηλώσεις εκπροσώπου της πολιτικής εξουσίας, αλλά και δημοσιογράφων-εντολοδόχων της πρώτης, σύμφωνα με τις οποίες ‘‘ακόμα και αν κάποιος έχει διαπράξει πολλές ανθρωποκτονίες, ‘‘οι «τρομοκρατικές» πράξεις είναι πιο ειδεχθείς γιατί στρέφονται κατά του πολιτεύματος’’. Και όλα αυτά ενώ δεν αναγνωρίζεται από την άλλη, η ύπαρξη πολιτικού ‘‘εγκλήματος’’, το οποίο όμως συνιστά το βαρύτερο ‘‘έγκλημα’’ γιατί ακριβώς είναι πολιτικό.

Οι προσπάθειες του καθεστώτος να μας πατάξει δεν θα έχει αποτέλεσμα. Όσον αφορά εμάς, θα συνεχίσουμε να υπερασπιζόμαστε τον Επαναστατικό Αγώνα και τις πολιτικές μας επιλογές αγώνα ενάντια στα εγκλήματα του συστήματος, να υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα στον κοινωνικό απελευθερωτικό αγώνα. Η επιτυχία ενός αγώνα ενάντια στο δόγμα ‘‘καταστολή, νόμος και τάξη’’, της νέας κυβέρνησης θα κριθεί από το αν αυτός θα καταφέρει να συνδεθεί με την προοπτική για ένα ισχυρό αντικαθεστωτικό επαναστατικό αγώνα. Η πολιτική αυτή σύγκρουση θα είναι μια σύγκρουση που από τη μια βρίσκεται η ‘‘νομιμότητα της κρατικής βίας και καταστολής’’ πάνω στους πολιτικούς αντιπάλους του συστήματος και από την άλλη η νομιμότητα του επαναστατικού αγώνα, η νομιμότητα του αγώνα για τη δημιουργία μιας κοινωνίας οικονομικής ισότητας και πολιτικής ελευθερίας για όλους τους ανθρώπους.